

(L. Løven). Hvor megen eller hvor liden Bægt der vil blive lagt paa mine Udtalelser, er Noget, som ikke kan afgjøres ved den ærede Rigsdagsmands Ytringer, og det er tillige Noget, som jeg heller ikke skal indlade mig paa at vurdere. Jeg indskrænkede mig til ved en bestemt Henvisning til det ærede Medlems bestemt Standpunkt og overfor den anden Anstuelse, som det ærede Medlem for Frederiksborg havde omtalt, at vise, at der kunde være Udsigt til, at det ikke saa let vilde blive muligt at finde et Grundlag, som skulde være et helt andet Grundlag. Hvor der er en saa bestemt Forskjel i Opfattelsen tilstede, synes det at være ganske naturligt, at man fremhæver det som en Banfælgelighed at faae tilveiebragt et Grundlag netop overfor en Rigsdagsmand, som har udtalt og ment, at den Maade, hvorpaa han fandt, at jeg stillede mig overfor den Udvikling, der gik frem i den Retning, som han sigtede til, skulde være en afgjørende Hindring for, at jeg skulde kunne komme frem med et saadant Grundlag. Jeg skal dernæst med Hensyn til en anden Udtalelse af den ærede Rigsdagsmand sige, at det er en stor Misforstaaelse, naar det ærede Medlem mente, at det var af fornelle Grunde, at der fremkom en saa bestemt Udtalelse, som der igaar fremkom fra min Side, da der var Spørgsmaal om at negte Sagens Overgang til anden Behandling. Det er virkelig en høist besynderlig Sprogbrug, naar man vil kalde det en formel Ting, at den hele Forhandling om en Sag bliver saaet helt ihjel; dette kalder jeg ikke en formel Ting, men en i høieste Grad reel Ting. Naar det dernæst siges, som det nu blev sagt af det ærede Medlem, at denne Sag dog ikke er saa ganske overordentlig vigtig, da er dette en af disse Forandringer i Opfattelsen, som man kan opleve ganske mærkelige Exempler paa i Livet, men som under alle Omstændigheder staa i en ganske mærkelig Strid ikke blot med den Opfattelse, som Regjeringen har havt og vedkjendt sig med Hensyn til denne Lov — og det er netop dette Standpunkt, som jeg maa hævde — men ogsaa til de Anstuelser, som ere blevne fremhævede mangfoldige Gange i dette Thing, maaste førend vi vare saa heldige at have det ærede Medlem tilstede her. Der var i alt Fald een Leilighed, hvor dette fandt Sted, nemlig den Gang, da Loven om de lærde Skoler blev fremlagt. Den Gang angreb den Side, som jeg tror nærmest det ærede Medlem tilhører, med stor Stykke Minuteren, fordi han havde bragt denne Sag frem og ikke den langt vigtigere og langt mere paatrængende Sag, som Folket længtes efter. Dette blev den Gang fremsat som det, der skulde være en Hovedopgave for en Kirke- og Undervisningsminister. Det kan derfor ikke hjælpe, at det ærede Medlem kommer og siger, at dette Lovforslag til Syvende og Sidst ikke er af megen Betydning. Det er en Lov, som af Regjeringen er antaget at have, og som i det Hele maa antages at have en overordentlig stor Betydning, og det,

som bestemmer Regjeringens Optræden, er, at Hæret vil tage en Beslutning, som tilintetgjør Virkningen og Frugten af det Arbejde, som har fundet Sted, derved, at man tvæler Loven, uden at den kommer til Forhandling her i Salen paa en saadan Maade, at de forskjellige Anstuelser faae Leilighed til at tilføje sig en bestemt Skikkelse, saa at man kan komme til et bestemt Resultat. Dette vil ske, naar man ligesom negter Sagens Overgang til 2den Behandling, og det vil efter min Mening lige saa fuldt ske, men paa en skadeligere og paa en for Thinget mere tidsspildende Maade samt paa en i alle Henseender uheldigere Maade, dersom man beslutter sig til at stemme for det Forslag, der nu er fremkommet, og derfor er jeg saa stærkt imod dette Forslag.

Søgsbro: Jeg forstaaer ikke, hvorledes den ærede Minister kan tale saaledes, som han nu har gjort, og det vidner atter om den Uklarhed, der maa være tilstede blandt de forskjellige Anstuelser i denne Sag. Jeg forstaaer ikke, at han kan sige, at det at stemme for dette Forslag vil have de samme Følger som at negte Sagens Overgang til 2den Behandling; thi det er jo netop Hensigten med dette Forslag at bringe et Udvalg i Stand, som ved sine Forhandlinger kan se at bringe en Enighed tilveie, hvor en saadan endnu ikke er tilstede, og derved hjælpe Sagen videre frem. Det er jo langt fra Tilfældet, at det er det Samme, der skal forhandles i et saadant Udvalg, som vi nu have forhandlet her i Salen. Vi kunne paa ingen Maade foreskrive et Udvalg, hvad det skal gjøre, men, saavidt jeg veed, har det altid været Tilfældet, naar der har været nedfat et Udvalg ved en Sags første Behandling, at det har betragtet det som sin Opgave ikke alene at behandle Sagen i dens Umindelighed, men ogsaa at gaa ind paa alle Sagens Enkeltheder, og det forudsætter jeg som en Selvfølge, det ogsaa vil gjøre i dette Tilfælde. Dette Udvalg vil gjøre akkurat det Samme som et Udvalg, der er nedfat, efter at der er vedtaget Overgang til 2den Behandling. Der er blot den Forskjel, at det rimeligvis vil spare os en hel Del Tid, hvad enten man kommer til en Overenskomst eller ikke. Lykkes det, vil den fortsatte første Behandling være juridisk forkert, og lykkes det ikke, vil alligevel denne 1ste Behandling, der bliver optagen paany som en umiddelbar Fortsættelse af den sluttede, blive meget indskrænket ved, at mange Medlemmer efter Forretningsordenen da ikke kunne yttre sig mere. Lade vi derimod Sagen gaa til 2den Behandling, og der ikke kommer Enighed tilstede i Udvalget om Grundtrækkene, om det Grundlag, hvorpaa der skal arbeides — det er nok fra den ærede Ministers egne Udtalelser under 3die Behandling af den lærde Skolesag, at Udtrykket „Grundlag“ i denne Forhandling